

Lacrimi de Castilla La Mancha

Ioan Silvan

Lacrimi de Castilla-La Mancha
(aprilie 2005)

Aici doar Dumnezeu a rămas neschimbat,
pământul e putred, soarele crud,
cerul cade din sfințenia albastrului ud,
vântul seacă morile de oftat,

aici, nu văd păsări în gard, nici câini, nici pisici,
existența-i o trecere a cremenii pe amnar,
praful înghite luciul icoanelor din altar,
orizontu-i venin, privirea, o coardă de bici.

Quijote-i nimic, un nebun și atât!
prea firesc mi se pare să fi-nnebunit
în provincia-n care și pământu-i țicnit,
aici, timpul poartă belciugul în rât.

O... Don Quijote, destinu-ți deplâng,
de-aș rămâne să trăiesc pe urmele tale
aș porni de nebun prin spitale,
călare pe stele, aș crede că sunt...

un ocean desecat îi oferă privirii,
depărtarea, în lung și în larg,
pe lumina Lunii văd frânt un catarg,
desprins din sminteala uimirii,

să-și strângă Dulcineea pietrele-n șort!
trăind ca nebunii-n desfrâu,
cu morile de vânt pe pârau,
funcționând, fără nici un efort,

aici, animale n-aud nechezând în hotar,
normalitatea-n provincie-i nulă,
armăsarul nu-i cal, ori măgar,
ci-o sumbră creație, mulă!